

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.143 van 29 maart 2018
in de zaak A. 222.121/VII-39.974.**

In zake : het RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN
 INVALIDITEITSVERZEKERING (RIZIV)
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Claude Verheyleweghen
 kantoor houdend te 1081 Brussel
 Jules Besmestraat 124
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

Frans MISSOTTEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Renier
kantoor houdend te 1932 Sint-Stevens-Woluwe
Woluwedael 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 april 2017, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de nederlandstalige Kamer van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (hierna: DGEC) van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (hierna: RIZIV) van 23 maart 2017, houdende uitspraak over het beroep tegen de beslissing van het Comité van de DGEC van 30 september 2005.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 12 mei 2017 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Anja Somers heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 maart 2018.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Adriaan Jans, die loco advocaat Claude Verheyleweghen verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Philippe Renier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest van de Kamer van beroep van 23 maart 2017 waarbij het hoger beroep tegen een beslissing van het Comité van de DGEK enkel gegrond wordt verklaard in zoverre de exceptie van

verjaring van de vorderingen van de huidige verzoekende partij werd ingeroepen, en de bestreden beslissing van dit Comité wordt bevestigd in zoverre de termijn voor het opleggen van een administratieve geldboete geacht werd gedeeltelijk te zijn verjaard en in zoverre de huidige verwerende partij werd veroordeeld tot de terugbetaling van de waarde van de weerhouden en nog niet eerder geregulariseerde verstrekkingen voor een bedrag van 45.761,73 euro.

De bestreden beslissing motiveert de verjaring van de herstellvordering als volgt:

“5.2.3.1. De Kamer van beroep wenst vooraf op te merken dat de zaak op heden in staat is om te worden beoordeeld voor wat de verjaring van de vordering tot terugbetaling betreft.

De partijen hebben hun standpunt dienaangaande schriftelijk en mondeling uiteengezet.

De vragen die ter openbare terechtzitting van 24 november 2016 door de Kamer van beroep aan de partijen werden gesteld en waarover de partijen in voorkomend geval hun standpunt nog nader wensten te bepalen, blijken om de hierna vermelde redenen niet aan de orde te zijn.

Deze vragen hadden betrekking op (1) de toepassing van de wettelijke bepalingen inzake verjaring in de tijd en (2) de eventuele gevolgen van de aangetekende brief van 6 december 2005 op de stuiting van de verjaring.

Deze vragen vertonen enkel belang in zoverre ter zake in zake de verjaring zowel de bepalingen van artikel 174 van de ZIV-wet 1994 als de gemeenrechtelijke bepalingen achtereenvolgens van toepassing waren zoals door de geïntimeerde werd vooropgesteld (cf. blz. 28 e.v. syntheseconclusie voor de geïntimeerde).

De appellant heeft dienaangaande echter steeds gesteld dat de verjaring in deze zaak niet onderworpen is aan de bepalingen van artikel 174 van de ZIV-wet, maar dat enkel de gemeenrechtelijke bepalingen van toepassing zijn.

Dit laatste uitgangspunt blijkt om de hierna vermelde redenen correct te zijn.

Bijgevolg zijn de voormelde vragen niet aan de orde en is er ook geen reden om de partijen hierover te horen, alvorens te oordelen over de exceptie van verjaring.

5.2.3.2. Ten aanzien van de toepasselijke wetsbepalingen stelt de Kamer van beroep vooreerst vast dat in de artikelen 73 en 141 van de ZIV-wet 1994, zoals van toepassing vóór 15 mei 2017 - die ter zake conform de overgangsbepalingen toe te [passen zijn -] geen bijzondere regels betreffende de verjaring van de vordering tot terugbetaling opgenomen zijn.

Dit staat op zich ook niet ter discussie.

5.2.3.3. De geïntimeerde merkt ten aanzien van de toe te passen bepalingen vooreerst op dat de tenlastenleggingen niet ‘verjaard’ zijn vermits de termijn voor het opstellen van de processen-verbaal van vaststelling werd nageleefd.

Dit laatste is terecht, doch heeft geen betrekking op de verjaring.

Artikel 174, eerste lid, 10° van de ZIV-wet 1994, zoals vervangen door artikel 58 van de wet van 20 december 1995 en van kracht op het ogenblik van de vaststellingen luidt als volgt:

‘10° Voor de toepassing van artikel 141, §1, eerste lid, 9°, moeten de vaststellingen op straffe van nietigheid zijn gedaan binnen twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop de bescheiden betreffende de litigieuze feiten door de verzekeringsinstellingen zijn ontvangen’.

De termijn van vaststelling, voorgeschreven op straf van nietigheid, betreft geen verjaringstermijn, maar een vervaltermijn (cf. Cass. 7 december 2015, S.14.0089.N).

De naleving van deze termijn laat dan ook niet toe om te besluiten dat de vordering tot terugbetaling, gesteund op deze vaststellingen zonder meer tijdig zou zijn ingesteld.

5.2.3.4. De geïntimeerde stelt in de tweede plaats dat de verjaringstermijn voor de terugvordering alsnog niet zou zijn aangevangen.

Daartoe beroept de geïntimeerde zich op het feit dat de verjaringstermijn bepaald in artikel 174, 6° van de ZIV-wet 1994, voor wat betreft de periode vóór 9 april 2012, overeenkomstig artikel 174, derde lid ZIV-wet 1994 pas kon ingaan op de datum van een definitieve beslissing van de Beperkte Kamer/de Commissie van beroep of de Kamer van beroep.

Deze stelling kan echter niet worden bijgetreden aangezien geen van beide bepalingen ter zake van toepassing zijn.

Artikel 174, eerste lid, 6° van de ZIV-wet bepaalt:

‘De vordering tot terugvordering van de waarde der ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging ten onrechte verleende prestaties, verjaart twee jaar na het einde van de maand waarin die prestaties zijn vergoed’.

Zoals beide partijen ook bevestigen, is deze bepaling - welke reeds opgenomen was in artikel 106, §1, 6° van de ZIV-wet van 9 augustus 1963 - enkel van toepassing op procedures in zake terugvordering ingesteld door een verzekeringsinstelling tegen een sociaal verzekerde. Dit werd zowel door de Raad van State, als door het Grondwettelijk Hof bevestigd (cf. RvSt 17 januari 2002, nr. 102.632, RvSt 29 oktober 2007, nr. 176.303, RvSt 30 september 2010, nr. 207.751, GwH 12 februari 2003, nr. 23/2003; zie ook LINDEMANS, A., Verjaring in het sociale zekerheidsrecht, Deurne, Kluwer, 1994, blz. 298-299, 315 en 232 en Parl. St. Kamer, 2011-2012, Doc 53 2097/001 - 2098/001, blz. 26-27).

Daarenboven kan er ter zake in tegenstelling tot hetgeen de geïntimeerde inroept, evenmin toepassing worden gemaakt van artikel 174, derde lid, tweede zin ZIV-wet 1994, waarin er destijds voor de feiten voorgelegd aan respectievelijk de Beperkte kamers of de Commissies van beroep (in de periode van 6 september 1994 tot 14 februari 2003), aan het Comité of de Kamer van beroep (in de periode van 15 februari 2003 tot 14 mei 2007) of aan de Leidend ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep (in de periode van 15 mei 2007 tot 8 april 2012), was bepaald dat de in artikel 174, 6° bepaalde

verjaring pas inging op datum van de definitieve beslissing van de genoemde instanties.

Deze bepaling, die reeds bij wet van 7 juli 1976 werd ingevoegd in artikel 106, § 1, derde lid, tweede zin van de ZIV-wet 1963 voor wat betreft de feiten voorgelegd aan de Beperkte kamer of de Commissies van beroep, kadert in een regeling betreffende de terugvordering van onterecht betaalde prestaties ingesteld door de verzekeringsinstellingen (mutualiteiten) tegen de zorgverleners. Terwijl de verzekeringsinstellingen aanvankelijk ten onrechte betaalde prestaties dienden terug te vorderen van de verzekerde, wenste de wetgever het in 1976 mogelijk te maken dat, in geval van bedrog of onregelmatigheden van de zijde van zorgverleners, de verzekeringsinstellingen in de procedures voor de arbeidsgerechten de prestaties van de zorgverleners konden terugvorderen (cf. Parl. St. Kamer, 1975-1976, nr. 877/1, blz. 3-4).

Binnen het kader van deze regeling werd bepaald dat de verjaringstermijn pas aanving op het ogenblik van de definitieve beslissing van de Beperkte Kamer of van de Commissie van beroep. Met deze bepaling, die in 1994 in artikel 174, derde lid van de ZIV-wet werd overgenomen, wou de wetgever aldus vermijden dat door de duur van de procedure voor de Beperkte Kamer of de Commissie van beroep de terugvordering voor de arbeidsgerechten zou zijn verjaard vooraleer die instanties een definitieve beslissing zouden hebben genomen (cf. GwH 12 november 2009, nr. 185/2009, overweging B.7.2.).

Sinds de programmawet van 24 december 2002 komt het aan het Comité en de Kamer van beroep toe om te oordelen over de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen. Sinds de gezondheidswetten van 2006 is het aan de Leidend ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep om hierover te beslissen.

Klaarblijkelijk werd de bepaling betreffende de aanvang van de verjaringstermijn, die enkel bedoeld was voor de terugvordering ingesteld door de verzekeringsinstellingen bij de arbeidsgerechten, aanvankelijk nog uit onoplettendheid gehandhaafd (cf. noot S. HOSTAUX onder GwH 12 november 2009, JTT 2010, 279).

Dit werd inmiddels rechtgezet bij wet van 29 maart 2012 waarbij artikel 174, derde lid ZIV-wet 1994 is gewijzigd en voortaan werd bepaald dat de verjaringstermijn van artikel 174, 6° van dezelfde wet niet geldt voor feiten voorgelegd aan de Leidend ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep (B.S. 30 maart 2012, cf. Parl. St., Kamer, 2011-2012, Doc 53 2097/-2098/1, blz. 26-27).

Gelet op wat voorafgaat, kan naar het oordeel van de Kamer van beroep enkel worden besloten dat de bepaling van artikel 174, derde lid, tweede zin van de ZIV-wet 1994 in verband met het aanvangstijdstip van de verjaringstermijn, ter zake niet van toepassing kan worden geacht. De huidige zaak betreft een beroep tegen een beslissing van het Comité tot terugbetaling van ten onrechte aangerekende verstrekkingen, terwijl de bepaling van artikel 174, derde lid, tweede zin slaat op de terugvordering ingesteld door een verzekeringsinstelling bij de arbeidsrechtbank.

Om dezelfde reden kan artikel 174, vierde lid van de ZIV-wet 1994 ter zake evenmin worden ingeroepen. In dit artikel is bepaald:

‘Een ter post aangetekend schrijven volstaat om een in dit artikel bedoelde verjaring te stuiten.’ [...]

Nu de bepalingen in zake verjaring opgenomen in artikel 174 van de ZIV-wet 1994 ter zake niet van toepassing zijn, geldt hetzelfde voor de bepaling inzake de stuiting ervan.

5.2.3.5. Bij gebrek aan enige bijzondere verjaringstermijn opgenomen in de ZIV-wet 1994 dient ter zake voor de terugvordering van onverschuldigd betaalde prestaties toepassing te worden gemaakt van de gemeenrechtelijke verjaringstermijn (cf. Cass. 15 november 1999, JTT 2000, 38).

Aangezien de vordering uit onverschuldigde betaling een persoonlijk karakter heeft, is zij onderworpen aan de 10-jarige verjaringstermijn van artikel 2262bis BW (V. SAGAERT, ‘De verjaring van de vordering uit onverschuldigde betaling’, RW 2000-2001, blz. 257, punt 3).

Bij gebrek aan enige andersluidende bepaling, vangt deze termijn in beginsel aan op het ogenblik van de onverschuldigde betaling (cf. I. CLAEYS, ‘Opeisbaarheid, kennisname en schadeverwekkend feit als vertrekpunt van de verjaring’, in I. CLAEYS (ed.), *Verjaring in het privaatrecht - Weet de avond wat de morgen brengt?*, Mechelen, Kluwer, 2005, blz. 47; V. SAGAERT, ‘De verjaring van de vordering uit onverschuldigde betaling’, RW 2000-2001, blz. 257-263).

Dat er ter zake enige reden is om af te wijken van dit uitgangspunt, werd niet aangetoond. De verwijzing naar andere uitspraken van de Kamer van beroep waarin in andere omstandigheden werd aangenomen dat de terugvordering niet is verjaard, volstaat daartoe niet.

De terugvordering heeft betrekking op betalingen van verstrekkingen aangerekend door de appellant in de periode van 1 april 1999 tot 31 augustus 2001.

De appellant besluit bijgevolg terecht dat, behoudens ingeval van een tijdelijke stuiting, de terugvordering integraal is verjaard door verloop van tien jaar te rekenen van deze betalingen en uiterlijk op 31 augustus 2011.

5.2.3.6. Bij gebrek aan enige bijzondere toepasselijke bepaling betreffende de stuiting van de verjaring van de bedoelde terugvordering, gelden ook hier de gemeenrechtelijke bepalingen.

De stuitingsgronden die ter zake van belang kunnen zijn, zijn opgenomen in artikel 2244 BW dat bepaalt:

‘Een dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling, of een beslag, betekend aan hem die men wil beletten de verjaring te verkrijgen, vormen burgerlijke stuiting.’

Dergelijke stuitingsdaden blijken er echter niet te zijn gesteld binnen de termijn van verjaring, welke uiterlijk afliep op 31 augustus 2011.

5.2.3.6.a) De geïntimeerde beroept zich ter staving van de stuiting in de eerste plaats op de uitnodiging die hij bij aangetekende brief van 30 maart 2004 heeft gericht aan de appellant om zijn verweermiddelen naar voren te brengen in het kader van de procedure voor het Comité.

Aangezien het Comité evenwel een orgaan van actief bestuur is, kan dit niet worden beschouwd als een dagvaarding voor het gerecht in de zin van artikel 2244 BW. De vergelijking die de geïntimeerde wil maken tussen het

Comité en de geschillencommissie van de mijnindustrie gaat om dezelfde reden evenmin op.

Volledigheidshalve past het op te merken dat de beslissing van het Comité van 30 september 2005 en de kennisgeving ervan bij aangetekende brief van 6 december 2005 op zich ter zake evenmin soelaas kunnen bieden.

Dat de beslissing van het Comité als bestuursorgaan op zich enige invloed zou hebben op de verjaring, wordt niet aangetoond.

Ook aan de kennisgeving van de beslissing van het Comité bij aangetekende brief kan terzake geen gevolg worden verbonden.

Zoals hoger vastgesteld, is artikel 174, vierde lid van de ZIV-wet in zake de stuiting van verjaring bij aangetekende brief niet van toepassing op het huidig geschil.

Voor het overige kan enkel worden vastgesteld dat deze aangetekende brief, waarbij de geïntimeerde de appellant heeft gewezen op zijn plicht tot uitvoering van de beslissing van het Comité, hoogstens als een aanmaning kan worden beschouwd. Dergelijke aanmaning kan echter niet worden gelijkgesteld met een bevel tot betaling en heeft bijgevolg geen stuitende werking (cf. C. LEBON, 'Stuiting, schorsing en verlenging van verjaringstermijnen', in I. CLAEYS (ed.), *Verjaring in het privaatrecht - Weet de avond wat de morgen brengt?*, Mechelen, Kluwer, 2005, blz. 107).

5.2.3.[6].b) In de tweede plaats beroept de geïntimeerde zich ter staving van een stuitingsdaad op het feit dat de appellant op 4 januari 2006 beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van het Comité van september 2005.

Ook dit kan evenwel niet geacht worden de terugvordering, die de geïntimeerde voor de Kamer van beroep heeft ingesteld, te stuiten.

De stuitingsgronden bepaald in artikel 2244 BW hangen immers af van een actief optreden van de schuldeiser, die aldus de verjaring van zijn aanspraak wil voorkomen (C. LEBON, 'Stuiting, schorsing en verlenging van verjaringstermijnen', in I. CLAEYS (ed.), *Verjaring in het privaatrecht - Weet de avond wat de morgen brengt?*, Mechelen, Kluwer, 2005, blz.92-93).

Het verzoek dat in wezen een verweer in houdt, heeft geen stuitende kracht (cf. Cass. 25 oktober 1993, RW 1993-94, 985). Het beroep ingesteld tegen een beslissing tot terugvordering kan de verjaring van de terugvordering niet stuiten, noch schorsen (cf. Arbh. Luik 6 januari 2014, JTT 2014, afl. 1181, 106).

De conclusie neergelegd door de geïntimeerde in het kader van de procedure voor de Kamer van beroep, waarbij werd gevraagd om de bestreden beslissing tot terugbetaling te bevestigen, kon daarentegen wel worden gelijkgesteld met een dagvaarding voor het gerecht (cf. Cass. 18 november 2010, F.09.0125.F).

Deze conclusie werd echter pas neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 14 november 2014. Dit is ruim na het bereiken van de verjaring in 2011.

5.2.3.7. Op grond van de voormelde overwegingen kan de Kamer van beroep enkel besluiten dat de vordering van de geïntimeerde tot terugbetaling van de waarde ten onrechte aangerekende verstrekkingen, verjaard is.

De bestreden beslissing van het Comité is dan ook te vernietigen in zoverre de appellant werd veroordeeld tot terugbetaling van ten onrechte aangerekende verstrekkingen".

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van de verzoekende partij

4. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2262bis, § 1, eerste lid, en 2244, § 1, van het burgerlijk wetboek.

Het middel houdt kort samengevat in dat volgens de bestreden beslissing de verjaring met betrekking tot de herstellvordering namens het RIZIV is ingetreden, terwijl uit de gegevens waarop de Kamer van beroep acht kon slaan blijkt dat het RIZIV zijn persoonlijke rechtsvordering, de herstellvordering, binnen de tienjarige termijn heeft uitgeoefend in het kader van de wettelijke voorziene administratieve recuperatie- en sanctieprocedure voor het Comité van de DGE. In dat kader wordt erop gewezen dat voor zover er al een verdere stuitingsdaad conform artikel 2244 van het burgerlijk wetboek door de verzoekende partij diende te worden verricht, zij die stuitingsdaad wel tijdig heeft gesteld via het neerleggen van haar conclusies op 30 september 2015.

Eens de administratieve beslissing is genomen binnen de tienjarige verjaringstermijn, loopt volgens de verzoekende partij in het nadeel van de overheid enkel nog de verjaringstermijn voor de uitvoering van die beslissing, die eveneens tien jaar bedraagt.

Eigenlijk hoeft er volgens de verzoekende partij geen stuitingsdaad conform artikel 2244 van het burgerlijk wetboek te worden toegepast, aangezien de processen-verbaal, de brieven waarmee de huidige verwerende partij werd opgeroepen om zich te verweren, en de beslissing van het Comité van de DGE, hetgeen zij “decisieve handelingen” noemt en waarvoor zij verwijst naar rechtspraak van de Kamer van beroep, zich alle situeren binnen de tienjarige verjaringstermijn van artikel 2262bis, § 1, eerste lid, van het burgerlijk wetboek, dat niet enkel op procedures voor rechtscolleges gericht zou zijn.

Wat het toepassingsgebied van die bepaling betreft, merkt de verzoekende partij op dat, indien de bepaling zo wordt begrepen dat zij enkel doelt op procedures voor een rechtscollege, er een discriminatie bestaat waar de verzoekende partij, om een titel voor een recuperatie te verkrijgen, enkel kan ageren “door het opstarten van de wettelijk voorziene administratieve recuperatie(- en sanctie) procedure voor het Comité” van de DGEC, terwijl andere personen een recuperatieprocedure rechtstreeks kunnen opstarten “via een geding inleidende akte voor een rechtscollege”, waar het verrichten van een stuitingsdaad met betrekking tot de verjaring volgens haar op een eerder ogenblik kan plaatsvinden.

De verzoekende partij merkt tevens op dat zowel uit de lezing van artikel 141, § 7, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna: ZIV-wet), zoals van toepassing “ten tijde van het uitvaardigen van de bestreden administratieve beslissing”, als uit het gemeen overgangsrecht, volgt dat het beroep tegen de administratieve beslissing een schorsende werking heeft ten aanzien van de termijn tot uitvoering van de administratieve beslissing van het Comité van de DGEC.

Zij besluit dat, voor zover er wel een stuitingsdaad door het RIZIV diende te worden gesteld, deze uiterlijk tien jaar na de administratieve beslissing van 30 september 2005 diende te gebeuren op 30 september 2015, aangezien bij de berekening van de tienjarige verjaringstermijn de vertrekdatum van de termijn niet en de einddatum wel voor de berekening wordt meegerekend. Nu in de beroepsprocedure het neerleggen van de conclusies door het RIZIV gebeurde op 30 september 2015 en deze neerlegging volgens de verzoekende partij een stuitingsdaad vormt in de zin van artikel 2244, § 1, eerste lid, van het burgerlijk wetboek, kan volgens haar de verjaring nooit zijn ingetreden.

In ondergeschikte orde voert zij ten slotte aan dat er toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de verjaring niet loopt tegen degene die in de onmogelijkheid verkeert de vordering in te stellen.

Beoordeling

5. Er wordt niet betwist dat er te dezen sprake is van een onverschuldigde betaling van het RIZIV ten aanzien van de verwerende partij, noch dat er bij gebrek aan enige bijzondere verjaringstermijn in de ZIV-wet toepassing dient te worden gemaakt van de gemeenrechtelijke verjaringstermijn.

De vordering uit onverschuldigde betaling is onderworpen aan de tienjarige verjaringstermijn van artikel 2262bis, § 1, eerste lid, van het burgerlijk wetboek, volgens hetwelk alle persoonlijke rechtsvorderingen verjaren door verloop van tien jaar.

De dag waarop de betaling werd verricht vormt bij een vordering uit onverschuldigde betaling het vertrekpunt van de verjaringstermijn.

De terugvordering heeft betrekking op betalingen van verstrekkingen aangerekend door de appellant in de periode van 1 april 1999 tot 31 augustus 2001. Behoudens een tijdige stuiting, is de terugvordering van de onverschuldigde betaling verjaard door verloop van tien jaar te rekenen van deze betalingen en uiterlijk op 31 augustus 2011.

In de ZIV-wet zijn geen bijzondere bepalingen opgenomen omtrent de stuiting van de verjaringstermijn. Bijgevolg gelden ook hier de gemeenrechtelijke bepalingen. Deze zijn opgenomen in artikel 2244 van het burgerlijk wetboek:

“§ 1. Een dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling, een aanmaning tot betaling als bedoeld in artikel 1394/21 van het Gerechtelijk Wetboek of een beslag, betekend aan hem die men wil beletten de verjaring te verkrijgen, vormen burgerlijke stuiting.

Een dagvaarding voor het gerecht stuit de verjaring tot het tijdstip waarop een definitieve beslissing wordt uitgesproken”.

De verzoekende partij somt enkele “decisieve handelingen” op die volgens haar de verjaring stuiten. Zij baseert zich hiervoor op twee beslissingen van de Kamer van beroep. Beslissingen van de Kamer van beroep hebben evenwel geen precedentwaarde.

Volgens de verzoekende partij stuit het neerleggen van haar conclusies in de procedure voor de Kamer van beroep op 30 september 2015 de verjaringstermijn. De verjaringstermijn ving evenwel uiterlijk aan op 31 augustus 2001, en was dan ook reeds verstreken bij het neerleggen van de conclusies op 30 september 2015.

Aangezien het niet-discriminatiebeginsel niet de openbare orde raakt, kan dit niet voor het eerst voor de cassatierechter worden aangevoerd.

Het adagium volgens hetwelk de verjaring van een burgerlijke rechtsvordering niet loopt tegen degene die in de onmogelijkheid verkeert deze rechtsvordering in te stellen ten gevolge van een uit de wet voortvloeiend beletsel, is geen algemeen rechtsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

De zogenaamde “omkering van het geding” die de verzoekende partij afleidt uit het wettigheidsvermoeden en de uitvoerbare kracht van een administratieve beslissing, heeft betrekking op de uitvoering van de beslissing, maar niet op de verjaring van de terugvordering zelf van de onverschuldigde betaling.

Het enige middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys